

den parlamentariske Commission, som her foreslaaes, er noget Misbrug af den, men jeg vil sige, mine Herrer, at dengang Grundloven blev givet, om man end indrømmede, at det burde findes i Grundloven, at de enkelte Thing havde den Myndighed, som ligger i § 46, dengang § 50, erkjendte man dog dengang fra alle Sider, at det var en Myndighed, som overmaade let kunde misbruges, naar den stod hen saaledes uncontrrolleret og uden nærmere Bestemmelse, saaledes som den findes i § 46. Det ærede Medlem har fuldkommen Ret i, at man dengang fra alle Sider erkjendte Sagen, og kun beroligede sig ved, at — ligesom overhovedet taget ingen constitutionel Ret kan dømmes, fordi den muligvis kan misbruges — en nærmere Begrænsning af denne Ret let kunde skee ved Lov eller gennem Praxis. Naar jeg nu spørger: Hvilken er da den Praxis, der siden den Tid har dannet sig, vil jeg sige, at Praxis er den, at man, hvergang der er fremkommen et Forslag om at nedsette en parlamentarisk Commission, har vægret sig ved at sætte dette store Maskineri i Scene og anseet det for hensigtsmæssigt at følge den mere sædvanlige Vej, at behandle Sagen enten gennem Regjeringscommissioner eller gennem Udvalg i Thinget. Man har saaledes været opmærksom paa, at der skulde en ganske særlig Veltilgængelighed til, for at bringe et saadant Maskineri som dette igang. Jeg tør ikke sige, at det ærede Medlem af Forslagsstillerne, der først havde Ordet — skjøndt han aabenbart lagde særdeles Vægt paa den politiske Side af Sagen —, har med Forslaget om Commissionens Nedsettelse den aldeles bestemte Hensigt at ville, saa at sige, styrke Folkethingets Overmagt overfor de øvrige Factorer af den lovgivende Magt. Jeg vil ikke sige det, men hvad jeg derimod vil sige, er, at det kan være vanskeligt at forsvare Thinget imod, at en saadan Hensigt ligger i dette Forslag. Naar der nemlig siges i Grundlovens § 46, at ethvert af Thingene er berettiget til at nedsette Commissioner til at undersøge almeenvigtige Gjenstande, da er det ganske vist

saar, at ogsaa den Sag, som her foreligger, maa siges at være en almeenvigtig Gjenstand; men naar man da har bemærket, at hvis man derved, at man her tog Bestemmelse om parlamentariske Commissioner til Udførelse, vilde præjudicere Landsthinget, da var dette en Feil ved Grundlovens § 46, saa siger jeg: Denne Betragtning kan jeg ikke erkjende; thi det kommer ikke an paa, hvad der staaer i Grundlovens § 46, men det kommer an paa, hvorledes man anvender den, og det kommer navnlig an paa, om man finder det passende og rigtigt at tiltage sig selv Initiativet, ikke blot ligeoverfor Landsthinget, men ligeoverfor Regjeringen, i et Spørgsmaal, der ikke angaaer en eller anden mere ubstilt almeenvigtig Gjenstand, men selve Organisation af hele Statsstyrelsen. Jeg for mit Vedkommende finder, at det er en Prægravation ligeoverfor Landsthinget og Regjeringen, dersom man følger de ærede Forslagsstillere. Jeg skal gjerne troe, at det ikke ligger i Hensigten, men jeg siger, at det vil blive det, thi jeg vil bede Dem, mine Herrer, at see paa den sidste Deel af den foreslaaede Beslutning; den gaaer ikke ud paa at undersøge. Nei, naar man seer hen til det tredie Forslag, saa gaaer det ligefrem ud paa, at der skal forelægges et Forslag om den Retning, hvori (Modsigelse)... Jeg beder om Forlabelse, der gives ingen anden praktisk Maade at udføre denne Sag paa; de Herrer's Hensigt kan umulig være, at man, efter at have nedsat en Commission, da skal lægge denne Commissions Beretning paa Thingets Bord. De ville ventelig have en Votering af Thinget om, hvorvidt det tiltræder de Resultater, hvortil Commissionen maatte være kommen ved sin Undersøgelse, og dette kan ikke skee paa anden Maade end igennem Formen af en Resolution. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at selv om det ikke er Hensigten, saa maa Resultatet blive dette, at Folkethinget igennem en saadan Commission vil faae en Overmagt, ikke blot ligeoverfor Landsthinget, men ligeoverfor Regjeringen. Og, mine Herrer, i Sager som